

Deneme
Barış KABALCI

EMEKLİ OLUNCA GELİRİM BREE!

Yıllar önce Duran DOĞAN ve Harun KADIOĞLU ile birlikte Sayın Kaymakamımız Oktay ÇAĞATAY'ın himayesinde çıkarılan 'KOZALAK' isimli eğitim gazetesinde düzenlenen karikatür yarışmasında dikkatimi çekmişti yukarıya attığım başlık. Andırınlı küçük bir çocuk sırtında bir değnek ve değneğin ucunda bir bohça, koşarak ilçeyi terk ediyor. Giderken de 'Emekli olunca gelirim bree' diyerek, Andırın'a ve Andırınlıya veda ediyor. Çok etkilemişti beni bu karikatür. Küçük bir çocuğun gözünden Andırın'ın en önemli sosyal gerçeklerinden birisi ancak bu kadar sade ve etkili bir şekilde anlatılabilirdi. Yine Andırın insanının ince zekâsı ve derin mizah anlayışıyla örtüşen bir tablo. Andırından yetişen, temel eğitimi ve 'Diz Dibi' eğitimi Andırından alarak, ilerde önemli mevkilerde karşımıza çıkan eğitilmiş insan ordusunun neferlerinden birisi.

Andırında 'diz dibi' eğitimi almak, bir ayrıcalık katıyor her insanımıza. Sabah kahvaltı yapmadan koltuğunun altına tandır çöreğini alan Andırın çocuğu, şalvarını çekmiş, ayağına erkekler 'Faskarasını' (Siyah lastik ayakkabı), kızlar mavi plastik ayakkabısını giymiş ve kendisini sokağa atmıştır. Büyülü gerçekçilik romanlarına konu olacak zenginlikte masalsı bir dünyanın içerisine girmiştir arkadaşlarıyla. Erkekler ve kızlar 'moddik, kökküç, hamamkızdı, eşler leplik, pıslanpatır, cıncık gülle, kös, geviş, löttö, çelik, dana, cont, cızzan, ışıye, köşger, kaydırmaç, kılıç, sülempe, kovalambaç, el tutmaca, çotulum eşeği, di-pi, kale, lüğüm, çizgi (Kaynak kişi: Köleli Köyünden Emekli Albay Halil Arslantaş) ve daha sayamadığımız birçok oyunu cinsiyet ve yaş gruplarına göre ayrı ayrı oynamanın telaşı içerisinde. Masalsı bir dünya. Bunu ancak çocukluk yıllarını hatırlayınca gözleri dolan karalastikli, şalvarlı, kilteli patikli Andırınlılar bilir. Oyuna doyum olmaz. O yüzden öğle yemeği pas geçilir, akşam yemeğine zar zor yetişilir ve genelde anneden temiz bir dayak yenir.

Ben anne tarafından Başdoğan (Haçağaç)lıyım. Her yaz tatilinde sabah başlayan ve ikindi üzeri biten bir yolculuktan sonra dedemin evine ulaşırdık. 15 km lik bir mesafeye kardeşlerimle ve annemle birlikte erişmek için bir güne yakın süren uzun ve meşakkatli bir yolculuk. Ellerimizde Pazar çantalarımız, kıyafet çantalarımız, çarşı ekmeğimiz, mandalina ve elmamız. Çam sakızı çoban armağanı küçük hediyelerimiz. Köye gitmek heyecan verirdi. Çünkü sıcak tandır kömbesine tereyağı sürüp yiyecektik. Onun hayali vardı. Bir de her gün kahvaltıda adam başı bir kaynamış yumurta düşüyordu. Ne kadar değerliydi. Hele köy tavuğu kesilirse o gün bayramdı. Akşam olunca ocaklığın başına oturulur, elektrik olmadığı için ocaklık ateşinin yaydığı ışığın ortama kattığı silüetlerin çocuk ruhunda depreştirdiği büyülü hayaller dünyasının kapısı aralanır. Ocaklıkların ne çok işlevi vardı eski köy yaşamında. Kalın kesme kütükleri yandığında neler pişmezdi o kütüklerin ateşinde ve

közünde. Süt­lü çorba, tirşik, toğga çorbası, katıklı çorba, cılbır, yarma lapası, nişe bulambacı, süt­lü bulambaç, çiçek sarması, kömeç, teleme, ağız, sac altı kömbesi, tandır çöreği, kuş böreği, mecek, cipsi, kaçamak, eşgili köfte, Tebriz kabağı, marul ve ıspanak katmacı, bakla katması, kel turşu, asıda, lepe, göbelek sulusu, yumurta mıklası, yumurtalı lolaz eşgisi, bulgur pilavı, ısırgan böreği, soğan böreği, çiriş pilavı, kabak bişmesi, üfelembeç, bulambaç, kavurga, gavut katmacı, sulu bezdirme, küle kömbe, yağlı bazlama, hıltan daha neler neler.

Ocaklıklar yemek pişirir de yemek yendikten sonra masallar, efsaneler, hikâyeler anlatılmaz mı, esgi zaman lafları verilmez mi. Televizyon yok, internet yok, kısaca zaten elektrik yok. Napacak Andırın'ın adamı? Büyükler anlatacak, çocuklar dinleyecek. Neler neler: Akıllı deli ile zırrıkı deli, altın bülbül, gökgünü sarı, bağ börek, incili çavuş, köse, kazma dişli kazan başlı kız, mermer taş, Karacaoğlan, Gündeşlioğlu, Dadaloğlu, İzgınnıoğlu hikâyeleri, türküler, ağıtlar, ninniler, askerlik lafları...

Sıla hasreti çeken gurbetteki Andırınlılar, bazen gurbeti özleyen Andırında çakıldık kaldık diyen biz hancılar bir kopuş ile karşı karşıyayız. Andırınlılar olarak, birlik ve beraberliğimizi ileriye götürece­cek eylemlerin uzağındayız. Bu kadar zengin birleştirici kültürel değerlerle yoğrulmuş, düğünlerde mutluluğu, cenazelerde acıyı birlikte paylaşmayı bilen bir büyük aile, böyle bir kopuşu hak etmiyor.

Gelin tanış olalım.

İşi kolay kılalım.

Sevelim, sevillelim.

Dünya kimseye kalmaz.

Diyen Derviş Yunus'tan ibret alalım. Kim mi yapsın? Hemen akla gelen ilk cevap belediye yapsın oluyor. Belediye Başkanımız Sayın Baki TEZCAN, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da üzerine düşen ev sahipliği sorumluluğunu yapar. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Ama yetmez. Biz yapalım, hep birlikte yapalım. Büyük şeyler düşünüp hiçbir şey yapamamaktansa küçük şeyleri anlamlı hale dönüştürelim. Birlik olalım. Bir araya gelelim. O gün protokol konuşmaları olmasın, protokol de olmasın. Herkes istediği gibi kaynaşsın, muhabbet etsin, tanışsın. Halaylar çekelim, çocukluğumuzda oynadığımız oyunlarımız oynayıp çocuklaşalım, tirşiği bulgur pilavına katıp yiyelim. Bazlamalara tereyağı sürüp, götürelim. Ortaya bir dilek kutusu koyalım. Herkes Andırın için bir dilek yazsın. Komisyon kurup en güzel dilekleri seçmeyelim. Tüm dilekleri kayıt altına alıp, Kışla Bahçesinde herkese sergileyelim. Herkesin Andırın için ne söylediğine kulak asalım.

Dedim ya büyük projeleri bir kenara bırakalım, önce bir olalım, birlik olalım.